

Égi zsebóra

Ha felpattan a nappal nikkeles
hátlapja, és elénk tárul az égi
zsebóra: csillag-fogaskerekek,
tejút-rugók villódnak; s nézi, nézi

az Órásmester, felcsippentve, mint
lupét, a Holdat; s én is idelenn
találgatom – mért késik vagy siet?
Mint hidegben a sínek, a Jelen

miért húzódik össze, míg a Múlt
habzó teje a lábasból kifut,
és rákozmal a Jövő plattnijára, –
kapargathatod késsel is, hiába.

Felpattintja a nappal nikkeles
hátlapját Isten, kezébe veszi
a kronométert, piszkálgatja, majd
fejét csóválja, és zsebre teszi.

S a dohánymorzsák, a pipaparázs-
égette fekete lyukak között
ketyeg a Menny, s ide-oda gurul
Jézuska üveggolyója: a Föld.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)